

van de vleugels wel overeenkomt, of het achterlijf



Viermaal gestoord!

wel die eigenaardige insnoeringen vertoont en of

uw bij wel een lange tong heeft. Later kom ik op al die dingen wel eens terug, want we zullen van 't jaar nog meer wilde bijtjes vangen.

Uit de eitjes, die in de cellen gelegd zijn, ontwikkelen zich witte pootlooze maden, die eerst de heele voorraad honigbrij verorberen en zich dan in een zijdeachtig spinsel verpoppen. In die toestand overwinteren zij en als de lieve lente achtereenvolgens de honigbijen, de hommels, de graafbijtjes en de metselbijtjes gewekt heeft, dan komen in de laatste helft van Mei of begin Juni de jonge behangertjes ook aan de beurt. En die zijn direct meesters in 't vak, zonder dat ze het ooit van iemand ter wereld konden leeren.

Ik heb wel geprobeerd, ze in mijn huis te lokken, door aan de schuttingen holle rietjes, uitgeholde ylierstokjes en dergelijke dingen te bevestigen, maar ik heb er nooit iets anders in gekregen, dan oorwormen. Zoo'n „suite” van een half dozijn met groen of rood behangen kamertjes met de bewoners, de behangers en de uitgebeten bladeren erbij, zou anders een prachtige inzending vormen voor de tentoonstelling voor natuursport. De lezer, die 't probeeren wil, kan nog oude boomstronken, half vergane palen en wrakke muurtjes nasnuffelen. Veel geluk daarbij!

JAC. P. THIJSSSE.



## Kitteloorige Meeldraden en Stampers.

(*Berberis en Mimulus*).

Vóór mij, op tafel, staat een vaas met bloemen. Uit grijze, bruine of zwarte twijgen steken naar alle kanten bundels van vijf, zes, zeven eironde of langwerpige blaadjes uit. Kleine, zachtgroene rozetten, waaruit oranje roosjes aan lange, bruine steeltjes neerhangen. 't Zijn alle berberis-toppen, gesneden van heesters in het park en van een struik in de duinen.

Naast het glas met bloemen liggen mijn fijnste penseel, een vergrootglas en een horloge. Met dat alles heb ik voor de zooveelste keer een aangenaam uurtje doorgebracht. Deze op het oog zoo eenvoudige bloemen hebben me doen genieten, me aan het denken gebracht, me aan mijzelf ontvoerd, zooals een mooi boek met verzen van een knap dichter dat ons soms doen kan, en tegelijk heb ik me er mee vermaakt, er mee gespeeld haast, als een kind met zijn beweegbaar prentenboek.

't Is, een gure Meidag; het regent buiten uit den treuren en de westenwind is kil, een teleurstelling op een vrije namiddag. Maar wat geef ik om regen

of wind, er komen nog zonnige dagen genoeg, en ik heb mijn bloemen hier vlak bij mij; ik voel de zon en zie duinen blinken en 't jong, doorschijnend groen van meidoorn en evonymus; ik hoor, tusschen de zilveren fluitslag van de nachtegaal door, de koekoek roepen, ik hoor de bijen zoemen, net als verleden Zondag, toen ik deze takjes plukte bij Overveen in 't duin, toen de bloemen nog bleke bollen waren; nu hangen ze donker geel, wijd-open voor me, en ik zie de honing blinken. Laat het regenen buiten.

Mijn venster staat open. Maar vliegjes komen er niet binnen, om van de honing te snoepen. Jammer voor dat mooie bloempje daar. Al verder en verder spreidt het zijn kroonblaadjes uit; het is nu al drie dagen open; nu lijkt het geen roosje meer. Het middenstuk heeft, van boven gezien, veel van een wagenrad; een naaf met zes spaken, stamper met meeldraden; maar de wielband ontbreekt, de spaken eindigen in knopjes, en elke helmknop rust in een holgebogen bloemblad; daaromheen nog drie groote



oranje en drie kleine geel-groene kelkblaadjes; die zijn van boven haast niet te zien.

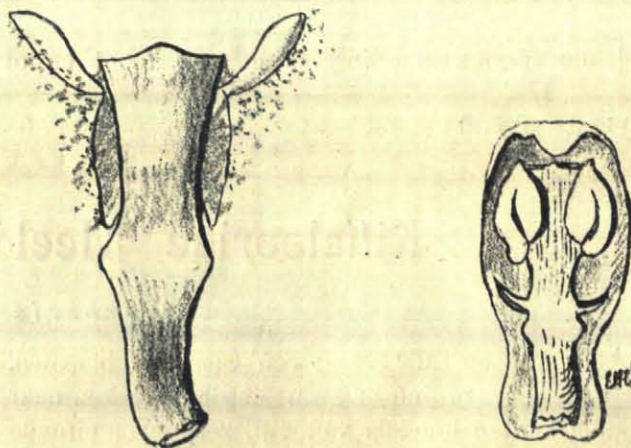


Bloeitop van de gewone Berberis. (*Berberis vulgaris*).  
Natuurlijke grootte.

Vat dit bloempje eens goed in het oog; ziet ge,

het hangt met zijn lang bruin steeltje eenzaam neer uit een bosje bladeren, het is het bloempje van de buxusbladerige berberis, die in heel veel parken te vinden is. De gewone berberis heeft lange trossen bloemen, niet zoo hoog geel gekleurd. Wat die berberisbloemen in kleur te kort komen, winnen zij in aantal. Toch zijn er nog niet zoo veel bijeen, als aan dit korte takje met zijn groote glanzige bladeren, die als hulst getand en leerachtig zijn. Kijk, hier zijn de dichte bloemtrossen haast niet gesteeld; ze rusten als dikke gele kluwens tusschen twijg en blad. 't Is ook al een berberis, *Berberis Mahonia*; evenals de eenbloemige een gewone heester van onze parken. 's Winters houdt hij zijn bladeren; die nemen vaak een prachtig roode kleur aan, en in de herfst veranderen de stampers in mooie blauwe bessen, soms zoo groot als druiven en net als deze met een teer grijsachtig waas overtoegen. De buxusbladige, de gewone en ook de bruine berberis krijgen in de nazomer langwerpige, kersroode vruchten.

Maar we keeren tot ons eenzaam bloempje weer, dat is het wijdst open en het grootst; wat ik u wil laten zien, is daar het best zonder vergrootglas op te merken.



Rechts: een meeldraad van *Berberis Mahonia* in het holle bloemblad gelegen. Links: een geprikkelde meeldraad, met opengesprongen helmknoppen van de gewone berberis.

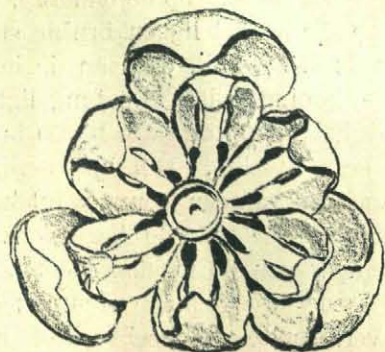
Rondom de voet van het groene vaasje in 't midden, ziet ge de zes meeldraden vastgehecht; ze liggen ver van dat vaasje, de stamper, af; plat tegen de holle bloembladeren. Ze zijn niet zoo hoog geel als deze, wel? en daardoor licht te onderscheiden.

Pas nu op! Ik zal u met mijn penseel een meeldraad aanwijzen; deze! In 't midden van het steeltje ongeveer, bespeurt ge een kromming en aan de top een knopje, dat aan een weersijden een verdikking vertoont. Nu raak ik met de fijne punt van 't penseel die draad aan. Wip, hebt ge het gezien? De meeldraad is bij deze kitteling plotseling opgesprongen en klemt het penseel tusschen zijn knop en de rand van het vaasje. Nu die meeldraad er naast! Daar gaat hij! En daar de derde!



Drie zijn er naar de stamper gebogen, drie staan nog uit. Ook de drie bloembladen, waartegen de geprikkelde meeldraden gerust hebben, zijn iets of wat naar binnen geslagen.

Neem die groote loop eens even, en vergelijk de helmknoppen van de drie gekittelde meeldraden met

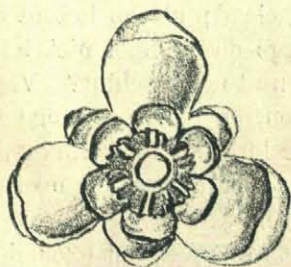


Wijd-geopende bloem van de gewone Berberis. De donkere vlekken in 't midden duiden de honingdruppelen aan.

de drie andere, onaangeraakte. Juist! De drie eerste helmknoppen hebben elk twee oortjes gekregen en lijken bepoederd, de andere niet. En bezie het penseel eens, dat heeft ook wat geel stof meegekregen.

Probeer nu zelf eens de drie andere meeldraden te laten opspringen; ik zal het vergrootglas er boven houden, dan ziet ge tegelijk met het opspringen, de klepjes van de helmknoppen openslaan, en zoo de oortjes verschijnen. Gezien? Niet goed? Dan nog eens beproefd.

Kijk nu eens weer naar de drie eerste meeldraden. Die staan weer op hun oud plaatsje. Ze hebben zich weer netjes te slapen gelegd, tot een vliegen-



Half-geopende bloem van de eenbloemige Berberis.

poot, of een bijenspriet ze aanraakt, en dan springen ze van schrik omhoog. Zeven minuten nadat ze aangeraakt zijn, liggen ze weer in den dut. Ga het maar na, als ge het niet gelooft; hier ligt het horloge.

Wat wij daar met een penseeltje deden, gebeurt in de natuur op een warme Meidag heel vaak; een klein insect wil proeven of berberis-honig, die zoo heerlijk geurt en zoo mooi van kleur is, ook lekker smaakt. Rondom de voet van de stamper is voorraad genoeg, en de toegang is ook voor beestjes met korte tong gemakkelijk, zoodat vlinders en hommels hier geen monopolie hebben, zooals bij veel andere bloemen.

Wacht, daar hebt ge juist een vliegje, het zet zich op de platte stempelknop, een makkelijk zitje! Het buigt de kop ver voorover om de dikke buik



Bloemblad met honingdruppelen van *Berberis buxifolia*.



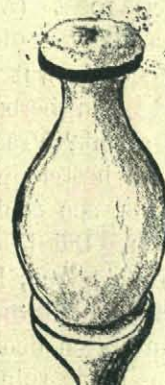
Bloemblad met de twee honingdruppelen van *Berberis vulgaris*.

van de stamper heen; net doet het de eerste teug; lekker! daar raakt een rughaar de gevoelige meeldraad; klap! slaat die naar binnen, de vliegenkop is tusschen helmknop en de stamper geklemd. Maar de val sluit niet; de verschrikte vlieg, met geel bestoven kop en rug, rukt zich los en gaat er van door. Pijn heeft het niet gedaan, en heerlijk zoet was de honing. Nog eens probeeren? Waarom niet, maar liever niet in dezelfde bloem. Die andere daar is ook wijd open en lokt zoo met zijn goudgele honigdruppelen. Voorzichtig zet zich het vliegje neer op de stempel en strijkt met zijn voorpooten het kopje schoon; de berberis heeft zijn zin, want nu komt er stuifmeel op de stamper en die kan alleen daardoor een mooie roode bes worden, met zaad, waaruit weer jonge berberisjes kunnen opschieten.

Het vliegje bukt zich weer naar de verleidelijke



Aan weerszijden van de stamper twee meeldraden; één na de prikkeling, een nog onaangeroerd.



Stamper, met op de stempel klevend stuifmeel.

honing; nu, met de rug naar de stamper gekeerd, waartegen het stuifmeel afstrijkt, steekt het de kop tusschen de stamper en uitgespreide meeldraden; de pooten raken deze aan: klap! klap! klap! De een na de ander slaan ze dicht; weer vliegt het diertje weg; maar het raakt gewend aan de kitteloorigheid van de berberisbloemen en laat zich op een derde bloem rustig klemmen en bepoederen. Dat glanzende kevertje weet er blijkbaar ook



reeds alles van en stoort zich al niet meer aan die raardoende draden; van de eene bloem marcheert het doodkalm in de andere.

Niet ieder heeft gelegenheid in Mei of Juni naar de duinen te gaan, dat is waar; in alle groote steden evenwel zijn tegenwoordig openbare parken, waar ge berberissen vinden kunt, er worden wel tien soorten gekweekt, die meest uit Zuid-Europa of Amerika afkomstig zijn. Alle hebben prikkelbare meeldraden. De lage, overblijvende *Berberis Mahonia*, die het eerst bloeit, heeft bovendien aan elke meeldraad nog twee uitsteeksels; armpjes, die bij de zwakste aanraking, dadelijk de heele meeldraad voorover doen slaan; maar die bloemen zijn erg teer en bleek; de kroonbladeren vallen heel gauw af.

Woont ge niet in een stad met een park, waarin berberissen groeien, dan vindt ge ze wel ergens in een voortuintje of bij een boer op het erf.

Vroeger werd de berberis haast in elke tuin gekweekt, net als nu kruisbessen of rabarber. De zuurachtige bessen werden ingemaakt of tot gele verwerkt. Uit de twijgen werd een gele verfstof bereid; het sap diende in plaats van citroenzuur in de huishouding, en het hout werd voor fijn inlegwerk gebruikt.

Tegenwoordig is de berberis uit de gunst en uit de mode; de boeren meenden honderd jaar geleden al, dat deze struik de roest in het koren bracht. De vroegere kruidenkenners, die niet zoo knap waren als de tegenwoordige botanici, noemden het een volkspraatje; maar het is door nauwkeurige onderzoekingen gebleken de zuivere waarheid te zijn. De berberis-roest (*Aecidium berberidis*) is werkelijk gevaarlijk voor de korenbouw.

Weet ge wat ge doen moet, als er bij u in de buurt geen berberis meer gekweekt wordt of in 't wild groeit? Vraag uw ouders, als er heesters voor de tuin besteld worden, of ge er een flinke, gezonde berberis, een éénbloemige en een gewone, bij moogt hebben. Dat is ook in andere opzichten een merkwaardige plant; let maar eens op, hoe goed de jonge spruitjes in 't voorjaar door doorns beschermd tegen het afvreten door schapen of door een bok, die bij toeval in de tuin is geraakt.

Wordt er toch besteld, vraag er dan een paar gele *Mimulus*-planten bij. De tuinman weet toch wat ge bedoelt, anders laat ge hem de tekening maar zien.

Deze maskerbloem is even gevoelig voor aanraking als de berberis. Hier evenwel is het de stamper, of juister gezegd, het bovenste deel daarvan, de stempel, die niet tegen kittelen kan.

Neem zoo'n groote, gele bloem eens in de hand. Het lijkt wel eenigszins een leeuwenbek, die kent ge wel; maar de mond is bij de maskerbloem niet geheel gesloten, zooals bij de gele vlasleeuwenbekjes

of bij de gewone wilde en gekweekte leeuwenbekken. Er is een opening over, waarin ge best een dunne griffel kunt steken.

Een breede onderlip met drie slippen hangt bijna recht naar beneden en de bovenlip krult naar boven om; de breede muil van de leeuw staat niet wijd open; doordat een bobbel op de onderlip, de opening half sluit; op die bobbel liggen bruine stippen verspreid! Dat is het merk, dat aan de hommels de weg naar de honing wijst. De tong ligt onder de bovenlip verscholen; kijkt ge van boven in de bloem, dan ziet ge hem dadelijk. Het lijkt eerder de tong van een slang dan van een leeuw, want het dingetje is aan 't eind gespleten. Ge begrijpt wel, dat de tong de stamper van de maskerbloem is. Het gespleten deel is de tweekleppige stempel; de stijl ligt tegen het verhemelte en heel achter in de keel vindt ge het dikke vruchtbeginsel van de stamper.

Op de tekening bemerkt ge twee vruchten, besloten in de kelk, die na de bloei niet afvalt. Stijl en stempel zijn daar duidelijk te zien.

Een derde vrucht, tusschen de onderste bladeren, is al bijna rijp, de stijl en de stempel zijn daar al verdord. Ik heb het net geteekend, zooals ik het zag.

Zoek nu de meeldraden eens. Kunt ge ze niet vinden? Ik zal u helpen, want ze zijn er wel. Neem maar een grassprietje. Steek dat zoo in de bloem, die ge in de hand houdt, dat ge daarmee even de onderste slip van de gespleten stempel aanraakt. Nu terug en let op de stempel. Gezien? De onderslip, die ge teruggeduwd hebt, komt terug naar voren, langzaam, hoe langer hoe meer; eer ge tien hebt kunnen tellen heeft zich de aangeraakte slip tegen de bovenslip gelegd; als ge het niet hadt zien gebeuren, zoudt ge de stempel niet terugvinden. En wat komt er nu te voorschijn? Vier doosjes, met kleppen gesloten, en aan zeer lange stelen gezeten; dat zijn de meeldraden. De helmknoppen, de doosjes met kleppen, zaten achter de neerhangende stempelslip verscholen.

Stoot nu met uw grasspriet tegen de helmknoppen: het klepje gaat naar achter open en uit de doosjes valt een fijn poeder neer. Was uw grasspriet een hommeltong geweest, dan zou het precies zoo in zijn werk zijn gegaan. Op de kleine teekeningen van de stamper en meeldraden, kunt ge dat gemakkelijk nagaan, en bij de eerste gelegenheid de beste zult ge zeker niet nalaten, het zelf waar te nemen.

Met een beetje nadenken kunt ge wel begrijpen, dat er door die merkwaardige gevoeligheid en de beweging, die daarvan een gevolg is, nooit stuifmeel uit de doosjes op de stempel van één en dezelfde bloem kan geraken. De doosjes gaan immers eerst open, nadat de stempel is aangeraakt, want die staat in de weg; en zoodra de onderslip ook maar even is gekitteld, sluiten de slippen zoo stijf tegen elkaar,



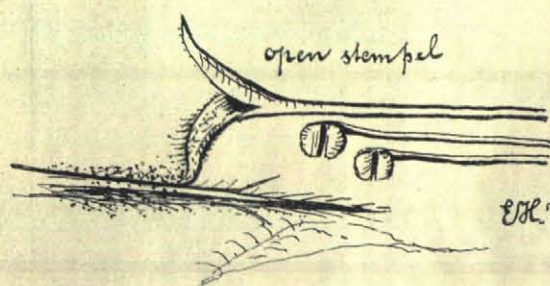


Top van de gele Maskerbloem, (*Mimulus luteus*).  
Op natuurlijke grootte.



dat er geen haartje meer tusschen kan. Komt er stuifmeel aan de buitenzijde van de stempelslippen, dan geeft dit niets; want alleen de binnenzijde van de onderslip is de kleverige plek, waar stuifmeelkorrels naar binnen kunnen groeien.

Komt een insect, dat stuifmeel aan zijn tong of kop heeft opgedaan, bij een andere bloem, dan likt,



om zoo te zeggen, de stempelslip het er weer af en likt het in.

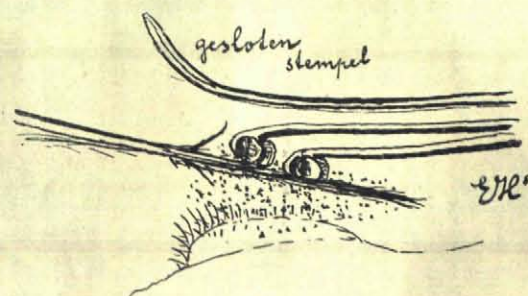
Het is al jaren geleden, dat ik voor het eerst en bij toeval deze zonderlinge kitteloorigheid opmerkte. Een leerling, (hij is nu al dokter; ik zal hem deze aflevering eens zenden) bracht me een nietig plantje van *Mimulus* mee op school. Hij had het bij de Muiderpoort op braakliggend bouwterrein gevonden. We wisten geen van beiden de naam, en doopten het maar voorloopig als „gele leeuwenbek.” Toen we samen de plant onderzochten, meenden we tweërlei bloemen te zien; sommige met meeldraden, andere met stampers. We plukten een bloem met een stamper, daarbij raakten we ongetwijfeld de stamper, en tot onze verbazing hielden we er een met meeldraden in de hand. Na een poosje waren wij er achter, en het wonder werd aan alle jongens van de hoogste klassen vertoond.

Dat zelfde plantje tierde zoo welig in mijn tuin, het kreeg zooveel zaad, en bleef de winter over zoo gezond van wortel en stengel, dat ik er alle leerlingen, die een tuin of bloempotten hadden, van kon bedienen. En nu nog heb ik de afstammelingen in mijn bezit, die elk jaar weer opkomen; verleden jaar heb ik zelfs een razzia er onder moeten houden; ze zouden zonder die opruiming mijn heele tuin in beslag nemen. Tegen de winter legt zich het onderdeel van de stengel plat op de aarde, en in 't voorjaar schieten er weer nieuwe takken uit op; de zaden ontkiemen al in de winter, als er een laag dorre bladeren op ligt.

Ik kan u aanraden, als ge gelegenheid tot kweken hebt, een paar plantjes te koopen. Het worden

binnen een paar jaar op goede grond reuzen van een paar voet, die van 't eind van Mei tot Juli bloeien. Ik heb wel eens vijftig groote bloemen tegelijk aan een plant geteld.

Er is behalve de beweeglijke stempel nog veel aan waar te nemen; b.v. hoe kleine hommels en bijen de bloem bestuiven; na hoeveel tijd de stempel zich weer opent, en nog meer.



Zoo gemakkelijk plant de *Mimulus* zich voort, dat hij licht een burger van onze wilde flora worden kan, wanneer hij maar wat meer in tuinen gekweekt wordt. In Engeland komt hij al vrij veel in 't wild voor en houdt de strijd om 't bestaan zelfs tegen brandnetel en kleeftkruid jaren lang vol.

Vraagt ge me nu, waardoor die prikkelbaarheid ontstaat, dan moet ik zeggen, dat ik het niet weet. Wel kan men met het microscoop de cellen onderzoeken, waar de buiging plaats vindt, en daar is wel wat bijzonders aan te zien; maar dat geeft toch eigenlijk geen antwoord op de vraag, hoe een bloemdeel zich bij aanraking zoo plotseling bewegen kan. En boog een plantendeel zich altijd juist op de plaats, waar het wordt aangeraakt, dan zouden wij nog aan een natuurlijke mechaniek of iets anders machinaals kunnen denken. Doch dat behoeft niet, 't is vaak vrij wel onverschillig, waar het wordt gekitteld, de andere deelen doen dadelijk mee.

De nieuwere onderzoekingen op het gebied van prikkelbare planten hebben geleerd, dat ze bedwelmd kunnen worden, met chloroform b.v., en zoo tijdelijk ongevoelig gemaakt. En de allernieuwste ontdekking is, dat de prikkeling wordt voortgeplant door onderlinge verbinding van de inhoud der blaasjes, der cellen, waaruit het plantenlichaam, zoowel als het dierlijk lichaam is opgebouwd.

Er zijn dingen gevonden, die het niet zoo ongevoelig meer doen zijn, dat planten zenuwen en dus ook gevoel hebben. Of ze er weet van hebben, is echter weer een andere zaak.

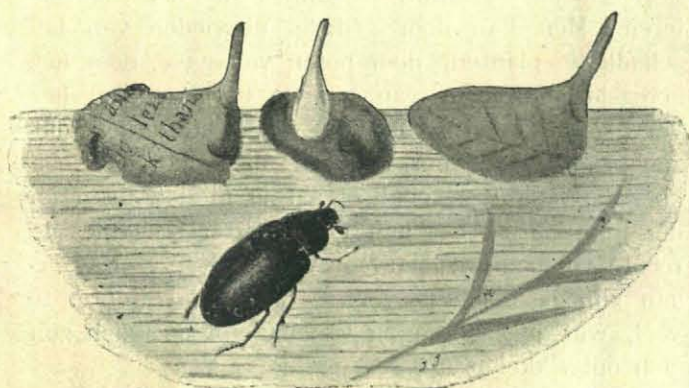
E. HEIMANS.





## KUNSTVAARDIGE LUIDJES.

Als we den echten schrijver moeten onderscheiden van den inzender van een kranten-artikeltje, dan hebben wij slechts te letten op beider verschillend oordeel over onze jongens. Hildebrand, Jonathan, De Genestet mogen hen graag lijden; X en Y grijpen alleen naar de pen, om met verlot der redactie hunne verontwaardiging uit te spreken over het uitdraaien van eene gaslantaarn of het baldadig losmaken van eene zolderschuit. Ik voor mij sluit mij in deze bescheidenlijk aan bij de klassieken; ik houd ook van jongens, wat me natuurlijk niet beletten zal, om in den sneeuwballentijd een geplaagd dienstmeisje te wreken en in ieder jaargetij een benard hondje ter hulpe te snellen. Doch ontveinzen mag ik niet, dat er eigenbaat schuilt in mijne ingenomenheid: de jongens zijn zoo bruikbaar. Wil je bijvoorbeeld in den kortst mogelijken tijd eene heele massa torren en vliegen bij elkaar hebben, ga op een veld, waar slechts enkele knapen en niet al te weinig van die diertjes zijn, en begin op eenigszins in 't oog loopende manier te zoeken. Ze komen er bij, ze gaan helpen en verzamelen doozen en flesschen vol, en dat — ganz unentgeltlich! Kijk, dat vind ik een mooien trek, en als X en Y zoo hard klagen, bewijzen zij alleen, dat zij de kunst niet verstaan, om de spes patriae aan het werk te zetten en hare bedrijvigheid te richten op een goed doel.



Het blijkt bij zoo'n jacht met vrijwilligers overtuigend, dat de oudste vorm van insectenliefde het naloopen van vlinders is en het oorspronkelijk vangwerktuig de pet. Doch al heel gauw is de jeugd er toe te brengen, om u rupsen, vliegen of andere dieren te verzamelen. Meer talent eischt het, om — als ge zelf niet kunt gaan — de jongens er alleen op uit te sturen. Het uitloven van centen en stuivers is natuurlijk een onwaardig middel. Bij ons op school gebruiken wij andere. Wij laten eens een doosje mooie opgezette dieren zien, en

sporen de jongelui aan, om ook zulke beestjes te gaan zoeken. We visschen met hen in sloot en plas, plaatsen de meegebrachte schatten in bakken, kommen en glazen, die van dag tot dag worden bekeken, en laten de kleine larfjes, kevertjes en mijten door sterke loepen beschouwen. Niet lang heeft dat geduurd, of mijn netje wordt mij ter leen gevraagd. Dan heb ik de vriendjes, waar ik ze hebben moet. Ik vergewis mij eerst, of de ouders het goed vinden, en help ze dan zooveel mogelijk voort.

Sommigen wachten niet, totdat mijn net beschikbaar is, maar gaan met een gewrocht van eigen vinding alleen op weg. Zit er in zoo'n ventje wat handelsgeest en heeft hij eene mooie salamandersloot ontdekt, dan is hij daarmee even geheim als de Portugeezen van weleer met den weg naar Indië.

Voor een paar jaar leende ik mijn net nu en dan uit aan een drietal liefhebbers, die evenals de visschers voor een zoologisch station, al zoo ver waren, dat zij niet in de eerste plaats jaagden naar wat iedereen aardig vindt, maar meer bijzonder naar de dingen, die het hart van den kenner op weldadige wijze verwarmen. Zoo kwamen zij eens op school met een groot aantal nestjes, waarvan ik er drie heb afgeteekend. Hoewel zij ze niet kenden, hadden zij wel begrepen, dat het iets bijzonders moest zijn. Vër hadden zij er niet voor behoeven te loopen, de vindplaats was aan den rand der stad, juist waar, gelijk tegenwoordig in zoovele andere groote gemeenten het geval is, plompe blokken nieuwe huizen eene onaangename tegenstelling vormen met het groene weiland, de boerenhuisjes en de landelijke hekken en groene sloten hunner naaste omgeving.

De vondst was gedaan in Mei, eene goede maand voor den keververzamelaar. De kever, die de nestjes maakt, *Hydrochara (Hydrous) caraboides*, vingen zij op denzelfden dag. Het is een diertje, dat al lang wegens zijne kunstvaardigheid beroemd zou zijn geworden, had zijn grootere verwant, „de spinnende watertor,” *Hydrophilus piceus*, hem niet in het licht gestaan, alleen wegens hare meerdere grootte. Nu is die *H. piceus* een kolossaal insect, soms wel 5 cM. lang, en zeker waard, eervol vermeld te worden, want kunstvaardige torren zijn verre in de minderheid, evenals gevleugelde insecten, die spinnen. Maar de grootte daargelaten, is onze *H. caraboides* even belangwekkend, en daar hij algemeener is dan de *piceus*, kan men zich nog gemakkelijker het genoegen verschaffen, hem aan 't werk te zien.

Evenals de grootte, behoort ook de kleine spin-